

Tillidsmænd overfor Offentligheden i Selskaber, i hvilke Staten er Hovedparthaver, i Foretagender, som i Virkeligheden er Statens. Mener den højtærede Statsminister og den højtærede Handelsminister ikke, det vilde være rimeligt, at de Mænd, som er blevet kompromitteret i disse Foretagender, i hvert Fald ikke vedblivende fik Lov til at sidde som disse Foretagenders Ledere, som om intet var passeret? I flere af disse Selskaber er de paagældende utvivlsomt, hvis der blev rejst Tiltale imod dem, lige saa skyldige som Landmandsbankens Direktører — bortset fra Glückstadt —, som blev dømt ved Højesteret for forsættelig eller uagtsom Overtrædelse af Aktielovens og Banklovens Bestemmelser. Jeg behøver blot at nævne et Selskab som Ballin & Sønner. I dette Selskab sidder fremdeles den gamle Bestyrelse, Overretssagfører Konrad Levysohn, Direktør Justus Nathansohn og Højesteretssagfører Otto Bang, valgte af selve Statsbanken Landmandsbanken, og der er ikke Tvivl om, det fremgaar aldeles tilstrækkeligt af Bankkommissionens Beretning, at dersom disse Bestyrelsesmedlemmer og Ledere af Ballin & Sønner blev set efter i Sømmene, vilde det vise sig, at de var skyldige ganske analogt med Landmandsbankens gamle Direktører. Jeg skal i saa Henseende nævne, at i en af den gamle Bestyrelse udsendt Erklæring af 11. April 1921 hævdes det, ganske i Strid med de faktiske Forhold — Bankkommissionens Beretning antyder det, og jeg har faaet det bekræftet fra anden Side —, i denne Erklæring henvises der til, at Prisdaldet for Varer i Aktieselskabet Ballins Varelager havde fundet Sted allerede før 1. Januar, medens Forholdet er, at Prisdaldet fortsattes stadig, saaledes at denne Erklærings Udtalelse om, at man kunde henholde sig til den tidligere Opgørelse, i Virkeligheden er i Strid med de faktiske Forhold, fordi Selskabets Varelager aldeles ikke havde den Værdi, det var optaget til. Paa Regnskabet for Aaret 1922 staar der opført ca. 5½ Million som afskrevet paa amerikanske Kontrakter, men i Beretningen for 1920 hed det: „Efter Udgangen af Aaret 1920 er der kun indgaaet for ca. 2 Mill. Kr. fremmede Varer, og vi har nu opnaaet en efter Omstændighederne tilfredsstillende Ordning med vore amerikanske Leverandører. Derved har vi faaet de tilbagestaaende ufordelagtige Kontrakt-afviklinger annulleret, imod at vi overtager oplagrede Varer for ca. 6 Mill. Kr.“ I Beretningen for 1921 hed det derpaa: „Rest-

lageret af alle vore fremmede Varer er nu ved Aarsskiftet nedskrevet med 10½ Mill. Kr. og er i det nu forelagte Regnskab optaget med et Beløb af 5 Mill. Kr.“ Hvorledes man i 1922 kan afskrive paa Kontrakter, der allerede er ude af Verden i 1921, turde være ubegribeligt, men hvorledes man i 1922 kan afskrive 5½ Mill. Kr. paa Varer, der i 1921 er optaget i Regnskabet til 5 Millioner, og paa hvilke man i Forvejen har afskrevet 10 Millioner, det er dog vist endnu mindre forstaaeligt. Naar den nuværende Bestyrelses Medlemmer, i hvert Fald 3 af dem, hæfter for en saadan Erklæring, en saadan 9. Juli-Erklæring, og for en saadan Regnskabsopgørelse, som utvivlsomt kunde paatales efter Banklovens §§ 55 og 56, var det saa ikke den højtærede Regerings ganske simple Skyldighed af Velanstændighedshensyn, naar den ikke vil rejse Tiltale — og jeg er ikke ivrig efter at faa Folk straffet —, at sætte saadanne Mænd fra Bestillingen som offentlige Tillidsmænd i Foretagender, i hvilke Landmandsbanken som Statsbank har en Hovedinteresse? Det kunde interessere mig at faa den højtærede Handelsministers Svar herpaa. Og det samme gælder Lederne i forskellige andre Selskaber. Jeg skal ikke opregne dem alle sammen, men det er tilstrækkeligt at have i Erindring, hvilken Række af store Selskaber der i Virkeligheden lever og opretholdes udelukkende ved Statsmidler i dette Øjeblik. Naar det er Tilfældet, maa det ogsaa være Regeringens og Rigsdagens Pligt at føre Kontrol med, at Personer, der er kompromitterede i Ledelsen af disse Selskaber, da de var private, ikke vedblivende faar Lov at staa som Tillidsmænd i saadanne Foretagender.

Den højtærede Statsminister har jo med Tak modtaget de Konservatives Dagsorden om, at yderligere Oplysninger i Landmandsbanksagen var ensbetydende med snigende Mistænkeliggørelse. Da jeg har stemt imod denne Dagsorden, anser jeg det for berettiget at udbede mig — og jeg vil gøre det i Befolkningens og i den offentlige Velanstændigheds Navn saa indtrængende som muligt — af den højtærede Regering utvetydige Oplysninger om, hvordan Landmandsbankens virkelige Forhold og Status er efter Udgangen af Aaret 1923, og fyldestgørende Oplysninger om, hvordan baade de økonomiske og de personlige Forhold er i alle de store havarerede Selskaber, i hvilke Staten er Hovedaktionær. Jeg ventter et ikke undvigende, men fyldestgørende